

Komandi partur

Í komandi parti fer Maria til Danmarkar. Her kom hon at arbeiða fyri seinasta málningin hjá hálvføroyska listamanninum Gudmund Hentze

Í Gøtu finga teir betri viðferð enn teir untu øðrum. Teir høvdu júst bumbað bretska trolaran Lincoln City, fleiri menn vóru deyður. Teir fyra menninir av flogfarinum vóru bjargaðir av gøtumonnum og vórðu bodnir inn til Leon Joensen, har teir vóru væl móttiknir. Teir komu so út á Toftir, har teir gistu eina nátt. Síðan fóru teir til Havnar við einum skipi hjá bretum, Poppy, sum sigldi fast millum Havnina og Skálafjørðin. Tann dagin finga vit frí, Hans Jacob Højgaard helt, at hetta máttu vit sleppa at síggja. Eg minnst at eingilsmenn rættu teimum hondina at hjálpa teimum umborð á Poppy. Men hesa útrættu hondina vildu teir ikki taka ímóti. Teir tóku í lúnningina og hjálptu sær sjálvum umborð.

Úr Havn fóru teir til Bretlands morgunin eftir, har teir munnu hava verið restina av krígunum.

Eg minnst eisini, tá ið finska skipið Caroline Thordén, seinni lá og brendi í Nólsoyarfirði, eftir at tað var bumbað av týskum flogførum.

Ein onnur hending var einaferð eg kom

Kanónfundament úti á Nesi

av Toftum út á Nes. Eg hevði í verið í Gøtu og ferðast. Tá slapst við bussi úr Gøtu út á Toftir. Hann koyrdi í samband við mjólkarbátin. Tá kom ein trolari inn eftir. Eg haldi, at hann

var enskur. Tá kom eitt flogfar. Eg minnst, at trolarin stýrði inn undir land á Nesi. Eg sá niður á dekkið, so langt inn kom hann fyri at royna at sleppa undan hesum flogfarinum. Tað

Teir eru klárir at skjóta

mundi eisini eydnast hjá teimum.

Annars er nógv gjørt fyri at varðveita bygningar og annað á Nesi frá krígunum.

ERNST HJÁ FRÍÐRIK PETERSEN

Frederik Petersen var ein tann best kendi prósturur á Nesi. Hann var ættaður av Saltnesi. Frederik tók við próstaembætinum aftaná Jens Christian Evensen og hevði starvið til 1917. Hann var eisini yrkjari og politikkari. Eisini hevur hann fingið kirkjuna uppkallaða eftir sær.

Kona hansara var Sofie Amalie Wesenberg, dóttir Ernst Wesenberg, sum var prestur á Viðareði. Hann doyði í 1871 ikki 40 ára gamal. Prestur hevði bírættað ein mann, sum var doyggjandi av tyfus. Men her hendi tað, at maðurin kom fyri seg aftur, meðan prestur varð smittaður og doyði. Konan vildi hava mannin jarðaðan í Danmark, so viðingar róðu kistuna til Havnar, haðani hon skuldi við skipi til Danmarkar. Men tá ið skiparin frætti, hvat maðurin var deyður av, noktaði hann at taka kistuna við. Tískil er Wesenberg grivin í gamla kirkjugarði í Havn, har hann hevur ein vakran gravstein.

Jens Christian Evensen tók við sum prestur á Viðareði eftir Wesenberg. Anna var eitt sindur stúrin fyri hesum havandi í huganum lagnuna hjá Wesenberg, men sum hon greiðir frá:

Jeg saa i drømme, eller var det et Syn, den døde Pastor Wesenberg, hvis Embede vi skulde have, komme gaaende lige hen imod mig, han klappede mig paa Skulderen og sagde: »Du skal ikke være bange for at tage til Viderejde, mit

Barn, du skal faa det saa godt deroppe«. Derpaa forsvandt han. Og jeg, der før havde været ængstelig ved Tanken om den døde Præsts embede, blev nu ved godt Mod, og som det senere viste sig, pastor Wesenberg fik ret, jeg fik det saa godt, saa godt deroppe.

Sonur vildi ikki tað sum pápin ynskti

Sofia og Fríðrik finga tvey børn. Dóttirin giftist í Danmark. Hon og maðurin finga eina dóttir, Frida Susanne, sum doyði ógift og barnleys. Hana vit vit ikki nógv um. Men hinvegin vita vit nokk so nógv um sonin Ernst. Tað vóru nevniliga minningarorð um hann í Dimmalætting, tá ið hann doyði í 1921. Hesi lýsa

Skipið Rhodessa, har Ernst, sonur Fríðrik Petersen, doyði

eina serliga søgu um ungan mann, sum ikki vildi elta sum fyri var slóðað.

Minningarorð um Ernst

I følge Telegram fra Madras er cand. theol. & mag. Ernst Wesenberg Petersen død af Solstik de 23. Maj om Bord paa et af Orient's skibe Rhodessa, liggende der i Havnen.

E.W.P er født paa Sandø den 19. Juli 1881 som søn af Landstingsmand, Provst Frederik Petersen. I Tolvaarsalderen kom han her til Byen og blev Elev i Borgerdydskolen i Helgolandsgade, hvor han var Duks gennem alle Klasser, og hvorfra han dimitterede som Student.

Af Trang til at finde sig aandelig tilrette, ikke med Præstekald for Øje, gennemførte han med et overordentligt smukt Resultat det teologiske Studium. For hans Fader ved man, at det var en Skuffelse, at Sønnen ikke følte Kald til at tage en Præstegerning op, og det var det ikke mindre for Færingerne, der havde overført deres Hengivenhed for deres Provst paa hans eneste Søn og stærkt ønskede at se Ernst Petersen i en ledende Stilling (og efter hans Uddannelse naturlig en gejstlig) paa Øerne, hvortil han gennem flere slægtsled var knyttet med stærke Baand. For ham selv blev den

følgende Tid ikke uden Vanskelighed idet det syntes svært for ham at finde det Arbejde, han skulde vie sine Kræfter. Han traadte ind som Lærer ved Københavns Kommuneskolevæsen, men de Opgaver, der stilledes ham der, kunde ikke tilfredsstille hans Virketrang, og med sine mangesidede interesser studerede han en Tid Jura i sin Fritid. Da han imidlertid levede sig mere og mere ind i sin Gerning som Lærer, kastede han sig over Filologien til dels i den Tanke at gaa over til det højere Skolevæsen og tog Skoleembedseksamen med Tysk som Fag. De snævre Forhold indenfor Kommuneskolen, hvor der stadig vilde være meget begrænset Plads for hans mangesidede Evner og ringe Udsigt til Paaskønnelse af hans omfattende Uddannelse, var i den sidste Tid ved at Overvinde hans Uvillie mod at tage nye Eksaminer, saa han havde besluttet sig til at tage Pædagogicum for at finde et mere tilfredsstillende Virkefelt inden for den højere Skole, end han en Tid have stilet imod.

Det var dog maaske paa helt andre Punkter, hans inderste Interesser laa.

Som lille Dreng i Præstegaarden paa Sandø, var det første han spurgte Moderen om, naar han vaagnede om Morgenen: »Moder er det nyt fra Nansen?» Han fulgte den Gang den store

Nodpolsfarers Færd med den mest levende Interesse. Og senere som Voksen erklærede han altid overfor sine Venner, at hans egentlige Lyst var at være Geolog og Opdagelsesrejsende. En Ytring, der overfladisk set ikke var helt forstaaelig paa Baggrund af den Vej han tilsyneladende af frit Valg var slaaet ind paa.

Fór at sigla sum telegrafistur

Han omgikkes imidlertid med Planer i den Retning, og uden at hans Venner anede noget om det, havde han med sin sædvanlige Energi gaaet ind som Elev paa Radio-Telegrafiskolen, hvor han sled i det al den Tid, han kunde faa til overs fra sin Lærervirksomhed, og hvorfra han sidste Aar opnaaede Certifikat som Radiotelegrafist. Han tog nu et Aars Orlov fra sin Lærervirksomhed og lod sig forhyre som Telegrafist af Orienten og rejste i Februar med Rhodessa til Østen. Det fremgaar af Breve til Slægtninge og Venner, at denne Sørejse sikkert har været den lykkeligste Periode i hans Liv. Hans tilværelse er altsaa endt i Harmoni. Men var den ikke blevet saa brat afbrudt, bærer de, der kendte ham ingen tvivl om, at han nu efter megen Vaklen paa en eller anden Maade vilde have fundet de Opgaver, der kunde tilfredsstille hans Evner.

Naar Ernst Petersen saa let og uden Anstrengelse i kort Tid kunde udrette det næste utrolige i Retning af Kundskabstielegelse skyldtes dette ikke alene hans udmærkede Begavelse men ogsaa hans overordentlige Haardførhed og hans usædvanlige stærke fysiske Konstruktion, der ikke paalagde ham Hensyn af nogen Art. I Skolen og blandt Studenterkammeraterne paa Regensen var han bekendt for sine forbavsende legemlige Kræfter. Han var ikke for intet en Søn af det fri og stærke Nordhav.

Ernst Petersen var et dybt originalt Menneske. Skønt selskabeligt anlagt og med mange Bekendte var han ikke let at komme i nærmere forbindelse med. Men de ganske enkelte, som gennem Aarene blev hans nære Venner, lærte at kende ham som en sjælden, retlinjet og ædel Mand.